

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 7 kwietnia 2017 r. – X, Y/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Sprawa C-180/17)

(2017/C 202/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, Y

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008 L 348, tzw. „dyrektywy powrotowej”) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania mającego za przedmiot zaskarżenie decyzji zawierającej decyzję nakazującą powrót w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE – miał automatycznie skutek zawieszający, jeśli obywatel państwa trzeciego powoła się na to, że wykonanie decyzji nakazującej powrót jest związane z poważnym ryzykiem naruszenia zasady non-refoulement? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?
- 2) Czy przepisy art. 46 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180) (wersja przekształcona) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania dotyczącego oddalenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – miał automatycznie skutek zawieszający? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?
- 3) Czy dla istnienia przywołanego powyżej skutku automatycznie zawieszającego ma również znaczenie to, czy stanowiący przedmiot postępowania odwoławczego przed sądami pierwszej i wyższej instancji wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został oddalony w oparciu o jeden ze względów wymienionych w art. 46 ust. 6 dyrektywy 2013/32/UE? Czy też wymóg ten obowiązuje w stosunku do wszystkich wskazanych w tej dyrektywie kategorii decyzji dotyczących azylu?

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern – Niemcy) – DUK Versorgungswerk eV,
Gothaer Pensionskasse AG/BG Klinik für Berufskrankheiten Bad Reichenhall gGmbH, przy udziale:
Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder, VBG Verwaltungs-Berufsgenossenschaft**

(Sprawa C-212/16) ⁽¹⁾

(2017/C 202/19)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.